

‘LA CADIRA DE L’ARTISTA INDÒMIT’ O LA HISTÒRIA DEL PINTOR REBEL

Ingovernable, obstinat, irreductible, indòmit. Són tot adjectius que li anirien bé al pintor Manolo Solbes Arjona, el protagonista de l’última novel·la de la periodista i escriptora Ester Vizcarra, que narra amb detall les passions, amistats i traïcions que envolten la vida real del singular artista

QUIQUE REIG

Arjona és part de l’ecosistema d’aquesta ciutat. No és la primera vegada que es diu d’una persona que si no existira algú hauria d’inventar-la

Manuel, un jove enamorat de l’expressionisme abstracte, sent que ha de deixar la seua ciutat, l’Alcoi dels anys 60, per a desenvolupar-se artísticament. Amb aquest objectiu es trasllada a Madrid, Barcelona, València i Las Palmas de Gran Canaria, on s’uneix a grups influenciats pel surrealisme i la contracultura. Pinta a Venècia i viu la Nova York de l’elit artística del moment, on arriba a coincidir amb Dalí i Warhol. Els sonarà la història...

Efectivament, la novel·la parla del pintor Solbes Arjona, un dels personatges més singulars del que corren pels carrers d’Alcoi. “Al periòdic Ciudad es va publicar fa molts anys una carta al director d’Eduardo Segura on deia que Arjona és part de l’entorn físic, de l’ecosistema d’aquesta ciutat. No és la primera vegada que es diu d’una persona que si no existira algú hauria d’inventar-la perquè complira la seua funció. La de Manolo va ser, durant molt temps, servir de revulsiu dins del panorama cultural i estètic alcoià”, explica la periodista i escriptora Ester Vizcarra sobre els motius que van fer que el triara com a protagonista de la seua novel·la ‘La cadira de l’artista indòmit’, publicada per Edicions del Bullent, amb la col·laboració de l’Ajuntament d’Alcoi.

No es tracta, però, d’una biografia com a tal. “He begut de la premsa escrita i uns pocs documents, però m’he basat sobretot en la memòria del protagonista. La memòria és una qualitat meravellosa del cervell humà, permet reconstruir els fets, però també és molt volàtil. La novel·la està composta amb dades passades pel filtre de la seua memòria i mediatitzades per la

Ester Vizcarra i Manolo Solbes Arjona, aquesta setmana en la casa-estudi del pintor del carrer Sant Josep.

meua pròpia percepció, per això preferisc dir que és una novel·la amb protagonista real. Aquí hem treballat ell i jo per construir un relat”, assenyala l’autora.

Significa açò que hi pot haver desplaçaments temporals, llicències literàries i algun personatge marginal necessari de més, com a qualsevol novel·la. Per a escriure-la, Vizcarra va enregistrar un total de vint-i-dues entrevistes al llarg de tot un any.

Quant a l’espai temporal de la narració, tot i que hi ha algunes referències a la infància i un últim capítol el presenta ja vell, l’escriptora se centra en el període que va des de l’adolescència a la maduresa de Manuel Solbes. “Pensem que abans de fer el servei militar, ja havia fet tres estades a Madrid, en absoluta precarietat, i havia viscut quatre anys a Barcelona. Després de la mili se’n va breument a València i després s’estableix a Las Palmas, des d’allà comença a fer estades de sis mesos a Venècia, i més

tard s’afegeix Nova York. La narració se situa en una gran diversitat de ciutats i això implica també trasllats, viatges, transicions... I parlar d’Alcoi, no ens el deixem, perquè també hi està molt present”, destaca Vizcarra.

A la novel·la es descriu la vida de la ciutat a principis dels anys seixanta “amb una certa nostàlgia –subratlla– per les olors i el comerç genuí i locals com el Trianón i el Ciri. Manolo es movia per Alcassàres, l’Alameda i el centre. Sempre ha estat enamorat d’Alcoi, però en aquell moment el feia fora la incomprensió de l’art que ell volia fer. Sempre ha tingut adeptes, com els seus companys de l’Escola de Belles Arts, però eren una minoria i la seua mateixa joventut l’impulsava a escapar-se. Aquest també ha sigut un verb clau de la vida de Manolo, perquè no només es va escapar d’Alcoi, sinó que escapava de la família i de la dona”, revetla.

Pel que fa al títol de l’obra, el significat de la “cadira” l’ha de descobrir el

lector. “Preferisc mantenir el misteri, en canvi, perquè descriu a l’artista com un ésser indòmit: Manolo es va enamorar molt jove de l’abstracció i del color, considerava que l’art havia de trencar amb la figuració i el seu caràcter l’impulsava a fer-ho explorant la riquesa cromàtica. Marxants, client i amics li aconsellaven el contrari, acostar-se a la figuració per rendibilitzar el seu art. Ell només ha consentit fer concessions per a pagar factures, de seguida que es recuperava econòmicament, tornava a la seua obra genuïna, a la seua personalitat

Només ha consentit fer concessions per a pagar factures. Mai ha fet cas dels que volien reconduir-lo

més extremada. Mai ha fet cas dels que volien reconduir-lo”, assegura l’escriptora.

Per la seua banda, Solbes Arjona no sols es reconeix en aquest personatge que, al cap i a la fi, és de ficció, sinó que, a més, se sent satisfet pel procés d’introspecció i reflexió que ha fet gràcies a reescriure la seua vida, de la mà de la periodista, a la que mostra el seu agraïment per haver-lo ajudat a fer visible la seua causa, que no és altra que mantenir un esperit indomable i seguir escandalitzant amb la seua sempre atrevida aposta artística, una obsessió que no l’abandonarà mai.

La presentació del llibre està prevista per al pròxim 19 de novembre, en el Centre Cultural Mario Silvestre. S’acompanyarà d’una exposició d’obres de l’artista, que ha pintat expressament per a l’ocasió.

per JÉSICA SEMPERE